

443 sb. z. a n. Dle poslední věty Šu 2 cit. zák. dlužno pokládati za úředníka veřejného (obecního) pouze úředníka ustanoveného ve smyslu tohoto zákona. Na žalobce nelze proto použití předpisů cit. zákona, namně předpisu Šu 40, který vyhrazuje pouze spory o služební příjmy úředníka ve smyslu zákona tohoto pořadu stolic samosprávných. Nebylo-li žalobce pokládati za úředníka veřejného, nezbyvá, než pohlížeti na služební poměr jako na poměr ryze soukromoprávní a podrobiti spor tento dle všeobecného předpisu Šu 1 j. n. příslušnosti řádného soudu. Tomu nevádí, že žalobce opírá žalobní nárok o ustanovení Šu 8 citovaného zákona, neboť jest věcí soudu, rozhodnouti, zda hmotně žalobcův nárok obстоjí před zákonem a o který zákonný předpis dlužno jej opřítí.

N e j v y š š í s o u d obrozil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

To je podstatou věci, z čeho bylo žalováno, z jakého právního důvodu, o který se žalobní nárok opírá, a nikoliv, jak se právní nárok žalobní podle skutkových zjištění utváří. Žalobce opírá žalobní nárok o § 8 zákona ze dne 23. července 1919, čís. 443 sb. z. a n., zdůrazňuje dokonce v žalobě, že mu byla udělena definitivita jako obecnímu tajemníku, nezamlčuje, že tato byla potom zrušena a považuje se dle žaloby za úředníka obecního. Nedovozuje tedy žalobního nároku z ustanovení soukromého práva, a kdyby bylo lze druhé stoličci přisvědčiti, bylo by souzeno o něčem, co ani tvrzeno, ani žádáno nebylo. Dle Šu 40 cit. zák. náležejí veškeré spory ze služebních poměrů úředníka na pořad stolic samosprávných bez ohledu na to, zda služební poměr byl rozvázan či nikoliv. Plyne z toho, že soud první stoličce dle Šu 42 j. n. i §§ 239, 240 a 261 c. ř. s. správně spornou věc posoudil, když uznal opodstatněnost námítky nepřipustnosti právního pořadu a dle tohoto rozhodl.

Čís. 2226.

Bylo-li zboží již dříve bez kupitelových námítek zasíláno jako ruční zavazadlo a lístek zavazadlový spolu s klíčkem zasílán ve spěšném dopisu, jde nebezpečí při opětném použití tohoto způsobu dopravy na vrub kupitele. Lhostejno, že ztráta zboží nastala až po skončení dopravy.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1923, Rv I 783/22.)

Žalující firma zasílala žalované firmě zboží v kufrech, jež podala jako zavazadlo a lístek zavazadlový spolu s klíčkem od kufru zasílala jednoduchým expresním dopisem. Při zaslání jednoho kufru byl dopis s lístkem a klíčkem vykraden a kufr vyzvednut. Proti žalobě o zaplacení kupní ceny namítla žalovaná, že žalobkyně nepočínala si při zasílání zboží s náležitou opatrností. O b a n i ž š í s o u d y vyhověly žalobě, neuznavše námítku žalované, o d v o l a c í s o u d uvedl v tomto směru v důvodech: Odvolatelka přiznává, že posavadní způsob dopravy a posílání klíčů a podacích lístků posud nepozastavila. Proč to neučinila, je lhostejno, tolik jest jisto, že důvod k tomu měla, poněvadž šla doprava na její nebezpečí, a že tím podle Šu 863 obč. zák. a 278

obch. zák. tento způsob schválila; nemajíc však — jak praví — posud příčiny k výtce, nemůže důsledně vytýkati žalobkyni zanedbání péče řádného kupce proto, že se nyní předpoklad obou neosvědčil. Námitka, že zaslání klíčů a podacího lístku ve dvou dopisech doporučených by bylo bývalo bezpečnějším, sama o sobě nepřesvědčuje, vždyť jde o krádež. Marně vytýká odvolatelka extensivní výklad článku 345 obch. zák., poněvadž je zjištěno, že žalobkyně podala zásilku v místě plnění dráze k dopravě na žalovanou, čímž své smluvní povinnosti plně dostála. Za ztrátu kufru žalobkyně neručí proto, že jí vytýkané zavinění a nepečlivost dokázány nebyly.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Správné je stanovisko napadeného rozsudku, když spatřuje v tom, že žalovaná při předcházejících zásilkách nevytýkala, že lístek od zboží zaslaného jako ruční zavazadlo, byl spolu s klíči od kufrů poslán jednoduchým spěšným dopisem, schválení tohoto způsobu dopravy také u lístku a klíče od sporné zásilky. Tvrzení žalované, že mlčela-li k této dopravě při předchozích zásilkách, tím ještě neschválila takovou dopravu i pro spornou zásilku, případně je vyvráceno v napadeném rozsudku poukazem, že žalovaná, když doprava dala se na její nebezpečí (čl. 345 obch. zák.), byla povinna, nesouhlasila-li se způsobem dopravy, voleným žalobkyní, to vytknouti a že, když tak neučinila, nutno míti za to, že s posavadní dopravou i pro příští souhlasila a ji schválila. Schválila-li však žalovaná způsob, jak jí žalobkyně spornou zásilku zboží s lístkem a klíči od ní zaslala, nemůže pak proti žalobnímu nároku namítati, že žalobkyně nároku toho nemá, protože vypravila zásilku zejména lístek od ní a klíče neopatrně, že nedbala péče řádného obchodníka, jak měla (čl. 282 obch. zák.). Z téhož důvodu nemůže žalovaná žádati od žalobkyně náhradu za ztracený kufr. Žalovaná nehledíc k tomu, že způsob dopravy schválila, nemůže žalobkyni neopatrnost při dopravě zboží vytýkati již proto, že sama uvádí, že předchozí, stejně vypravené zásilky jí správně došly a že proto neměla příčiny proti způsobu odesílání zásilek něco namítati. Z téhož důvodu neměla ani žalobkyně příčiny jiný způsob dopravy při sporné zásilce voliti. Námitka žalované, pokud se týče její tvrzení, že žalobkyně zavinila ztrátu zboží a kufru, neobstála tedy v napadeném rozsudku právem. Rovněž nelze přisvědčiti žalované, pokud spatřuje nesprávné právní posouzení věci v tom, že nebyla žaloba zamítnuta z toho důvodu, že ztráta zboží nastala až po skončení transportu a že ona nesc nebezpečí jen během dopravy (čl. 345 obch. zák.). V tomto ohledu jest uvést, že žalovaná, když schválila způsob dopravy zboží a když žalobkyně odesláním lístku od zboží a klíčů od kufru vzdala se všelikého disposičního práva se zbožím, nesla od okamžiku odevzdání zboží dráze vůbec nebezpečí, které potom zboží postihlo. Je proto nerozhodno, zdali ztráta zboží nastala až po skončení dopravy.